

Jesús Martínez

LID: El 9 de setembre passat cremava el camp d'immigrants i refugiats de Moria, a l'illa grega de Lesbos. Unes tretze mil persones es van quedar sense res. Si ja res tenien, ara tenen molt menys. L'Ajuntament de Barcelona, mitjançant el programa Nausica («servei pioner d'acollida, atenció i orientació per a persones refugiades»), ha posat instal·lacions a disposició de les autoritats europees per acollir part de les persones que esperen refugi. Barcelona pot acollir i acull. Els responsables institucionals també han de destinar recursos per millorar la situació dels mal anomenats MENAS, els menors no acompanyats. Molts d'ells, sols i sense ningú, dormen al ras a la falda de Montjuïc que dona el port, prop de Miramar. El consistori apunta a la Generalitat de Catalunya, i entre uns i altres la situació està encallada. La solidaritat per als invisibles d'aquí, encara que siguin d'aquí o siguin d'allà.

MENAS v. ep. a. C. Menors no acompanyats, terme inadequat per parlar de xavals mancats d'afecte. Preferible el concepte CFC, pel Club de los Faltos de Cariño, del periodista Manu Leguineche («Cada vez agradezco más la presencia de gente que no se queja») || D'una entitat que els ajuda: «Es va tancar el centre per previsió fins a final de mes: els voluntaris són persones grans i/o molt grans, són un grup de risc; els espais que tenim són molt reduïts i gairebé estan un sobre l'altre. No podem garantir de l'alumnat la higiene domèstica ni que truquin al metge si tenen senyals de no trobar-se bé» || A les notícies sobre els MENAS es fa menció, sovint, als antiavalots BRIMO i ARRO.

«Aquest jardí mínim, d'1,62 hectàrees, ocupa els terrenys que envolten el monestir romànic de Sant Pau del Camp. A més, té un valor simbòlic, ja que representa un urbanisme nou que introdueix el verd en una zona molt densa i històricament mancada de jardins com és el barri del Raval. Va ser inaugurat el 1992.»

Ningú llegeix mai el cartell amb les dades bàsiques dels jardins que envolten el monestir mil·lenari de Sant Pau de Camp, al costat del carrer del Carme, al barri del Raval (Ciutat Vella).

Ni els autòctons o nadius ni els de fora, siguin turistes o MENAS.

Un dels MENAS (menors no acompanyats) a qui li queda poc per ser MANA

► Barraques de gent malvivint a les proximitats de l'hotel Miramar de Montjuïc.

Alejandro Flores

defenso. Baralles, sí. El carrer és perillós. Són llops tots», diu Rachid, amb una samarreta de la moda juvenil, del grup de *break dance* Street Squad. La paraula *llops* la pronuncia amb certa acarnissament.

No té a ningú.

Va arribar a Barcelona fa poc més de tres anys; no porta el compte dels mesos ni dels anys.

En pastera va tocar la costa gaditana (creu haver estat a Cadis, però podria ser Màlaga). I a Barcelona va venir en autocar; el passatge s'ho va pagar un amic del carrer («li vaig fer un favor»).

Des de llavors, al carrer.

En alguna ocasió, ha passat les nits a Casa de Nico, a l'Ateneu del Raval, lloc que coneixen els nois del Club de los Faltos de Cariño, del periodista Manu Leguineche. I en altres ocasions, en pisos ocupats.

En determinats moments ha tingut la seva pròpia habitació en un pis proper als Jardins de Sant Pau de Camp, i pel qual paga cent euros.

La solidaritat d'aquí

Crònica dels nois del carrer que dormen a Montjuïc

(major no acompanyat) és Rachid (pseudònim; Saàdi, Marroc, 2002).

És un dels nois que deixa passar la vida tirat en els parterres d'aquest parc.

El seu pare va morir. La seva mare no l'espera. Els seus quatre germans encara han de créixer.

Els cabells del color del préssec, escàs, el nas arromangat i una primmirada manera d'atendre amb detall que converteix en periscopis els seus dos ulls.

Rachid es té a si mateix. Dorm al ras, cada dia en un jardí: a les Tres Xemeneies, al Poble-sec; a Rubió i Lluch, al costat de la Biblioteca de Catalunya; als voltants dels jardins de Mossèn Costa i Llobera, a prop de Miramar, a Montjuïc...

De vegades no dorm. Ara porta unes vint hores despert, i es nota en les respostes lentes, clarament apegades al paladar.

«Jo visc al carrer, i és molt dur el carrer. He d'estar lluitant, és clar, perquè em

«Reuneixo els diners, no és molt cent euros. Robo als turistes, com si no podria aconseguir els diners?»

Ha robat.

Assegura, a dia d'avui: «Ja no vull robar. Jo només vull el meu futur: tenir núvia, tenir una família, la meua casa... Vull el meu futur, fer la meua vida, arreglar la meua vida», es reprèn. Subratlla el verb *arreglar*.

Per això cada vegada es droga menys (una mica de cost i una miqueta de maria). S'ajunta amb males companyies.

Com ell, estan perduts els nois del Club de los Faltos de Cariño de Sant Pau del Camp.

Els xavals conviuen amb els gossos dels veïns que es pixen a la gespa d'aquest parc dissenyat per l'arquitecte Lluís Nadal. Mastins millor alimentats que els nanos.

Continua a la pàgina 4 ►

Bar **Iberia** restaurant

Les nostres especialitats:
Bocallà
Fricandó
Cap i pota
Callos

Esmorzars de forquilla
Menú
El vermut de sempre
Dinars
Particulars i empreses

El menjar de sempre **cuinat** amb el millors productes de qualitat!

Mare de Déu de Port, 217 08038 Barcelona Tel: 666 553 888 - 666 561 525

iberiabr iberiabarrestaurant

PERSIAUTO MB Motor & Blinds

Especialistes en:
- Instal·lació y reparación de persianas
- Persianas Gradhermetic
- Aluminio
- Mosquiteras
- Toldos
- Motorización de persianas y puertas de local comercial o tiendas

info@persiauto.com
www.persiauto.com

Telf: 935196060 C/ del Foc, 114 08038 Barcelona

Les festes majors i les activitats culturals s'adapten a la pandèmia

|| Alejandro Flores

El sector cultural ha estat un dels més afectats per la crisi de la Covid-19. Les entitats que gestionen les festes majors, un dels grans exponents de la cultura popular, han hagut de decidir entre adaptar el seu programa o suspendre-les (els casos de Can Clos, Polvorí, La Vinya, Sant Cristòfol...) per evitar nous contagis, i moltes de les activitats culturals celebrades al Districte han hagut d'avenir-se al nou context sanitari (Festes majors de Sants, Hostafrancs...).

Uns dels exemples és la Trepitjada del raïm del barri del Plus Ultra, que s'ha convertit en tot un esdeveniment pel conjunt dels barris de La Marina i el Districte de Sants Montjuïc. "És una llàstima que s'hagin cancel·lat perquè són un punt de trobada entre veïns, familiars i amics", lamenta el president de l'Associació de Veïns del Plus Ultra, **Miguel Jiménez**.

Les restriccions a l'aforament a una plaça tan petita haguessin impedit la celebració popular, i la incertesa general pel transcurs de la pandèmia ha acabat de convèncer els organitzadors de renunciar-hi. "El sentiment de soledat ha estat molt present durant aquests mesos, i per l'any vinent intentarem organitzar-la amb totes les mesures de seguretat possibles", explica el Miguel. La cultura popular i la germanor entre veïnat, familiars i persones estimades són els eixos que mouen una festa major. "És tornar a recuperar durant unes hores el contacte personal que has perdut durant tot l'any", assenyala l'**Abdó Florencio**, vocal de l'Associació de Veïns del Plus Ultra.

Malgrat la situació d'excepcionalitat, hi ha entitats que han intentat adaptar les seves festes majors al transcurs de la pandèmia. És el cas de les festes de Sants, organitzades per la colla de castellers del barri (els Borinots), i que han experimentat tota una transformació en el seu programa. "Pensàvem que, un cop passat l'estat d'alarma, podríem celebrar les festes amb normalitat, però els primers rebrots van aparèixer d'hora. Vam adaptar-ho tot a limitar l'aforament

► Parla la presidenta de la Unió d'Entitats a la Ballada-Concert de sardanes a la plaça Marina. Josep Vicens

► Cabaret a plaça Falset. @UE_La_Marina

► Jocs infantils a Can Sabaté durant les jornades de "La Marina surt al carrer". @UE_La_Marina

dels espectacles", explica el **Pau Granell**, un dels organitzadors de les festes de Sants i membre de la colla castellera.

En un context marcat per la incertesa, els organitzadors van decidir tirar cap endavant una festa que, en un any normal,

hagués tingut un 90% més d'assistents que la d'enguany. "Per la festa major, normalment, no obtenim cap benefici econòmic, però aquest any a més hem perdut diners. Ara mateix, si haguéssim decidit no muntar-la, tindriem més diners al calaix, però

aquest no és el nostre objectiu", comenta el Pau. El membre dels Borinots insisteix en la tasca dinamitzadora que té la cultura popular per ser accessible a totes les persones.

Així mateix, la presidenta de la Unió d'Entitats de La Marina, **Neus Borrell**, ha pogut experimentar els canvis en les activitats culturals a l'exposició 'La meva ombra, l'altre jo', una mostra artística que es va presentar a la Sala Pepita Casanellas el mes passat. "Les persones necessitem sortir de casa i fer altres coses que no pensar tota l'estona en la pandèmia. La cultura ens dona vida i és una forma d'evadir-nos", explica Borrell. Gel hidroalcohòlic, distància entre persones, grups reduïts i espai ampli amb possibilitat de ventilació són algunes de les mesures per adaptar-s'hi.

Així les restriccions han afectat també les festes de La Marina d'enguany en què s'ha hagut de reduir les activitats a tres jornades amb activitats emmarcades dins "La Marina Surt al carrer" amb concerts, espectacles, tallers, que han gaudit de d'entusiasme de bona part del veïnat. ■

► Ve de la pàgina 3

"Jo només vull tenir futur, una núvia, una família, la meva casa..."

El contrasentit és evident.

No poden treballar. Rachid voldria portar carretons a Mercabarna (algú li ha ficat al cap). I voldria ser electricista.

No té permís de treball.

Ni targeta sanitària. Per descomptat, tampoc té mascareta.

Es busca la vida.

Va acabar a la presó de Quatre Camins, a la qual va estar tres mesos. «Em van ficar dins per la cara, no vaig fer res.»

Ja coneix la presó.

«La policia ve i ens molesta.»

Els Mossos d'Esquadra mantenen dis-

putes amb els nois. Se'ls acusa d'intentar robar maletes o maletins i telèfons mòbils i rellotges.

Rachid tracta bé a qui l'estima.

Va fer un curs de castellà i de català en una entitat de la qual no sap pronunciar el nom.

Ha fet els seus primers passos de perruquer a La Pelu (Casanovas, 48), que més que un negoci és una entitat social. Amb la crisi de la nova pesta, la perruqueria va tancar.

Agraeix qualsevol intent d'ajuda.

A les voluntàries que li porten menjar, les adora. Són les seves mares.

Li agradaria enviar a la seva mare real una mica de diners, però no té res. «No vaig poder estudiar, només vaig estar dos anys. La meva mare em va dir que no podia seguir pagant l'escola. Al Marroc tot es paga», explica, sense lamentacions.

No és ximple. Potser per ser tan llest i espavilat és tan insegur. Sap que la gent l'acusa, li assenyala amb el dit, i sap que el sistema li ha encasellat i li ha posat l'etiqueta de conflictiu.

No entén el concepte MENA. Entén el que significa tenir o no tenir papers.

Mira amb recel els moviments de la mà de Reporter Jesús. Mesura les seves paraules. Com si no acabés de fiar-se de l'interlocutor que té al davant, o de les seves pretensions.

Al suggeriment de retornar al Marroc, la cara de fàstic: «Allà no hi ha res».

No espera res de ningú.

Ningú l'espera.

Obre la boca, com una punxada: «Mai m'havia imaginat així Barcelona». Es comença a dormir.

Abans d'aclucar els ulls, s'acomia. Es posa la mà al cor. ■